

LIEFDESTIPS AAN MEZELF

HET DAGBOEK VAN OLIVIA JACOBS

Sylvia Van Driessche

Liefdestips aan mezelf

Het dagboek van Olivia Jacobs

moon
young adult

© Sylvia Van Driessche, 2017
© Moon, Amsterdam 2017
© Omslagontwerp en binnenwerkillustraties: Ingrid Bockting
Auteursfoto: © Inge van Zomeren
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3876 9
ISBN 978 90 488 3877 6 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Aster aka Bella Stella.

JANUARI

Maandag 1 januari, 18.02 uur

Gelukkig nieuwjaar!

Ik was net op nieuwjaarsbezoek bij mijn moeder in het gekken-huis en kreeg dit dagboek van haar cadeau.

Ze schreef er zelf een eerste paar woorden in:

Mijn allerliefste Olijffe,

Een gelukkig nieuwjaar aan mijn allerliefste dochter.

Ik geef je dit dagboek omdat ik hier in de instelling heb geleerd dat het gezond is om je diepste gevoelens en angsten van je af te schrijven. Ik merk dat het me goed doet en ik hoop dat dit dagboek voor jou hetzelfde zal doen. Ik vond de omslag perfect bij jou passen: jong en tegelijkertijd ook volwassen. Ik heb je altijd al gezien als een volwassen geest in een jong lichaam.

PS Misschien kun je hierin alles opschrijven wat je meemaakt, zodat je het me later allemaal kunt vertellen?

Dikke kus,

Je mama

Zo, ik hoop dat dit de meligste woorden zijn die in mijn hele dagboek zullen verschijnen, dan hebben we dat al gehad. En als

mijn ma denkt dat ik haar ooit alle details van mijn liefdesleven ga voorlezen, dan kan ze wel wat anders verzinnen.

Mijn moeder is zo'n beetje (zwaar) gek geworden en moest opgenomen worden in een psychiatrische instelling. Vandaar dat ik op de eerste dag van het nieuwe jaar moest gaan kijken hoe een gekkenhuis er vanbinnen uitziet. Eigenlijk had ik op 1 januari gewoon met mijn hoofd boven een emmer moeten hangen, nog totaal misselijk van oudejaarsnacht zoals iedere normale zeventienjarige, maar kom.

Maar ze heeft gelijk over het dagboek. Die kaft is... veelbelovend. Het kan niet anders of op deze pagina's zullen vurige dingen beschreven worden. Of dat hoop ik in elk geval vurig, want ik ben van plan om elke pagina ervan te wijden aan de liefde natuurlijk, of wat dacht je dan?

18.38 uur

Dit voelt wel raar. Hoe doe je dat eigenlijk, een dagboek bijhouden?

Ik ga je beschouwen als een nieuwe, maar meteen ook goede vriendin, aangezien het de bedoeling is dat je:

- a) mijn diepste geheimen te horen krijgt en
- b) die ook met je leven bewaakt.

Ik zal je beschouwen als de papieren versie van Billie, al jarenlang mijn beste vriendin in het echte leven, die helaas niet elke seconde hier kan zijn. Sinds mijn moeder is opgenomen, woon ik namelijk in het gigantische huis van mijn vader en zijn nieuwe gezin aan de andere kant van de stad. Ferm tegen mijn zin, maar ja, ik moet nu eenmaal luisteren naar mijn 'wettelijke vader', ook al ken ik hem niet. Wie hem wel kent is de rest van de bevolking, aangezien hij een beroemde tv-persoonlijkheid is. Ik kan alleen maar

zeggen dat ik geen fan van hem ben, en dat is nog netjes gezegd.

Niet dat ik het over mijn vader wil hebben, of mijn moeder, of hoe ze er om de beurt niet in slagen om me op te voeden. Dat zal ik allemaal zo veel mogelijk negeren om het over iemand veel interessanter te hebben: Max.

Hmmm... De zwarte leren jas die hij altijd draagt over zijn sportieve lijf, zijn omhoog gestylede haren in dezelfde kleur als dat leder, zijn blauwe starende ogen...

Helaas heeft Max mij nog niet in de smiezen, maar om de een of andere reden heb ik het gevoel dat dat snel zal veranderen.

Vrijdag gaat het namelijk gebeuren, op de schuimparty. Misschien heb ik wel een gave waarmee ik dingen aanvoel nog voor ze gebeuren, of ik heb een of andere overdreven optimistische geluksstof in mijn lijf doordat er een nieuw jaar is begonnen, dat kan ook.

Vrijdag 5 januari, 17 uur, nog 4 uur te gaan

Billie heeft me de hele namiddag klaargestoomd voor de schuimparty. Een schuimparty is een feest waarin de brandweer om de een of andere reden het café de 4voor12 komt volspuiten met schuim. Om de ellende van het vorige jaar van je af te wassen misschien? Het moet iets psychologisch zijn, dat kan niet anders. Het is alleen maar dé avond van het jaar. Billie en ik zullen elkaar onderdompelen in dat natte goedje, en met een berg wit schuim op ons hoofd weer opstaan zoals de Griekse godin Venus, die geboren is uit het schuim van de zee en er weer uit oprees als een volwassen vrouw.

Ik heb dat net nog geleerd voor het examen geschiedenis. Al weet iedereen dat het niet echt geschiedenis is, want het is nooit echt gebeurd.

Leuk verhaaltje wel, dat van die Venus. Misschien moet ik na dit schooljaar wel geschiedenis gaan studeren?

18.03 uur, nog drie uur voor de schuimparty

Ik heb nog drie uur te doden. Ik wou dat ik beneden gewoon wat in de woonkamer kon gaan zitten, maar aangezien ik iedereen die in dit huis rondloopt negeer, ligt dat nogal moeilijk en blijf ik zo veel mogelijk in mijn kamer.

Misschien moet ik wat kaarsen aansteken om het hier gezelliger te maken. Heb er ergens nog een paar liggen met vanillegeur. Volgens mij is mijn 'slaapkamer' het enige triestige hok in het hele huis. Voor mijn komst werd het waarschijnlijk gebruikt als bezemkast. Zo ruikt het hier toch: naar schoonmaakproducten. Of het zijn de dennenbomen die buiten in het bos staan die hun geur afgeven, dat kan ook.

18.13 uur

Zo... de kaarsen zijn aangestoken.

Ik voel de Max-spanning stijgen.

Billie is even naar huis gegaan om zich klaar te maken, nadat ze mijn haar heeft aangepakt. Niet dat ze dat graag doet. Toen we deze middag samen naar het huis van mijn vader fietsten, begon ze al te zuchten.

'Moet ik dat nu weer doen?' vroeg ze. 'Die krullen uit jouw kop föhnen? Ik heb nu al kramp in mijn handen als ik eraan denk. Dat duurt elke keer meer dan twee uur!'

'Jij hebt makkelijk praten,' zei ik. 'Met je steile haar. Dat ziet er altijd goed uit: jij hebt een pony die elke dag bruin en braaf en glanzend boven je ogen blijft liggen. Ik heb dat ooit eens geprobeerd, mezelf een pony knippen, en die krullen gingen gewoon een voor een weer rechtop staan.' Ik keek haar verpletterd aan.

‘Rechttop, hè! Ik had geen pony, alleen een nieuw haarprobleem, want krullen laten groeien duurt een eeuwigheid met die miljoenen bochten die ze per se moeten nemen.’ Mensen hebben er echt geen idee van, van de ellende die krullen met zich meebrengen.

‘Olivia... iedereen wil jouw haar,’ zei Billie verslagen en ze spurtte voor me uit. Billie is naast zelfverzekerd en no-nonsense, ook nog eens ontzettend sportief. Zo vindt zij het geweldig dat we elke keer een kwartier door het bos moeten fietsen om bij mijn vaders huis te komen, ik iets minder.

‘Iedereen mag mijn haar hebben,’ bood ik aan. ‘Ik wil op elk moment met wie dan ook ruilen.’

‘Ik denk toch dat het tijd is om je erbij neer te leggen, Olijfje,’ zei ze, en ze kwam weer naast me fietsen. ‘Je hebt nu eenmaal krullen. Leg je erbij neer.’

Ik glimlachte, maar het was het soort glimlach waaruit ze moest afleiden dat geen haar op mijn hoofd er nog maar aan dacht ze te aanvaarden.

‘O, god, mijn arme handen,’ jammerde Billie en ze ging zonder handen fietsen om haar vingers alvast te stretchen.

‘Voor wie ga jij vanavond?’ zoemde ik. Iedereen weet dat het bij mij om Max draait, maar bij Billie...

‘Geen idee. Dat maakt het net spannend, toch? Je moet het allemaal niet zo serieus nemen.’

Om eerlijk te zijn konden Billie en ik niet meer van elkaar verschillen, zowel qua uiterlijk als qua innerlijk. Ik ben het type dat gelooft dat ik nooit een mannelijk wezen zal kunnen verleiden als ik niet de hele tijd hoge hakken en rode lippenstift draag. Zij is het type dat elke dag een sportieve outfit aantrekt en op sneakers loopt ‘omdat dat nu eenmaal makkelijk is’.

Aan de andere kant heeft ze wel een unieke stijl. Vroeger vond ik alle sportkleden afgrijselijk, maar ik moet toegeven dat Billie er *bijna* in slaagt om je sportkleding te *willen* laten dragen. Als ze een rode sportbeha combineert met een oudroze vintagetop met

een knoopje erin en dat op een zwarte legging, overweeg je bijna zelf om zo'n outfit aan te trekken. Alleen zou dat betekenen dat mensen ook sportieve dingen van je gaan verwachten en dus doe ik het niet.

En verder... Terwijl ik 99 procent van mijn tijd naar Max zit te staren, knipoogt zij naar elk mannelijk wezen dat intussen voorbijloopt. Maar op de een of andere manier kunnen we niet zonder elkaar, en dat is nu al zo sinds het begin van de middelbare school.

Als ik Billie niet had gehad al die jaren.

Bij het huis van mijn vader aangekomen reden we meteen de lange oprit naar de voordeur op. Ik zag het Billie al denken, maar ze zei niets.

En daar was het dan toch, toen ik de voordeur opende.

'Is hij er?' vroeg ze.

Elke. Keer. Opnieuw. Stelt. Ze. Die. Vraag.

'Geen idee,' zei ik naar waarheid. Ik sloeg de deur van de wc open, in de hoop dat hij erop zat, en ze zou kunnen zien dat beroemdheden ook maar mensen van vlees en bloed zijn die naar de wc moeten. Maar hij zat er niet op. Weer niet.

Ooit gooi ik die deur wel op het juiste moment open.

'Denk je dat hij nog thuiskomt vanavond?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Geen idee alweer.'

Zozer als Billie in mijn vader is geïnteresseerd, zo weinig kan hij mij schelen. Het is bizar als je er zo over nadent: het effect dat beroemde mensen hebben op normale stervelingen. Billie is normaal altijd de coolheid zelve, maar ook zij heeft blijkbaar één zwakke plek: mijn vader nog wel. Ze wordt zo opgewonden van de gedachte aan mijn vader dat ik me er maar beter geen beelden bij kan voorstellen.

'In al die maanden dat jij hier nu woont, heb ik hem nog niet één keer gezien,' klaagde ze.

Ik rolde met mijn ogen terwijl we door de witte gangen naar mijn kamer liepen.

‘Wanneer gaan we eens naar zijn show kijken, Olivia...? Alsjeblieft? Je vindt het waarschijnlijk leuker dan je denkt.’

Mijn vader heeft zijn eigen talkshow op televisie, zie je. Hij interviewt elke dag een andere beroemdheid en praat over wat er die dag is gebeurd in de wereld. Dat maakt mijn vader voor de meeste mensen een soort Mysterieus Goddelijk Wezen, maar voor mij is dat één grote mythe à la Venus: niets van waar. Hij blijft gewoon de eikel die mijn moeder in de steek liet en helemaal uit mijn leven verdween toen ik nog een baby was.

‘Ik weet het niet, Billie,’ zei ik, ‘die show van mijn vader...’

‘Ben je dan niet stiekem, ergens héél diep in jezelf, blij dat je pa je is komen halen?’ vroeg ze. ‘Na al die jaren?’

‘Nee,’ zei ik ferm. ‘Ik heb geen idee waarom hij dat heeft gedaan. Ik bedoel, omdat mijn moeder niet meer voor mij kan zorgen, dat weet ik wel, maar verder? Het is niet zo dat hij interesse toont in mij of zo. We zeggen nauwelijks iets tegen elkaar.’

‘Ligt dat niet vooral aan jou?’ stelde Billie. Het was niet eens een vraag.

Ik kneep mijn ogen geërgerd dicht, al had ze ergens wel gelijk.

Ik maak er al vanaf het begin een sport van om zo weinig mogelijk woorden met mijn vader en zijn nieuwe gezin te wisselen. Het probleem is dat ik me schuldig zou voelen tegenover mijn moeder mocht ik te zoetjes gaan doen tegen die mensen. Tenslotte heeft mijn moeder al die jaren voor mij gezorgd, en zagen of hoorden we mijn vader nooit. Zelfs niet op mijn verjaardag of met kerst.

‘Ik vind het juist heroïsch wat je vader heeft gedaan,’ zei Billie. ‘Je had hem nodig, en hij was er. Ineens, uit het niets, zonder dat je hem iets moest vragen. Dat is zoals in de films.’

‘Heroïsch zijn is bij je gezin blijven als je kind pas geboren is in goede en in slechte tijden,’ zei ik droog.

Zo, daar had Billie niets meer op te zeggen.

Nu ik er zo over nadenk vraag ik me af hoe mijn vader te weten is gekomen wat er met mijn moeder aan de hand was. Mijn

ouders hebben de voorbije zeventien jaar geen woord met elkaar gewisseld. Ik heb mijn vader, ook al woont hij al jaren in dezelfde stad, mijn hele leven alleen maar op tv gezien, en dan nog: elke keer dat hij op het scherm verscheen, haastte mijn ma zich als een bezetene naar het toestel om van zender te veranderen.

‘Wat je ook doet Olivia,’ zei ze altijd. ‘Word nooit verliefd op een beroemdheid. Dan moet je de hele tijd je tv verzetten als het misloopt.’

Billie en ik liepen nog steeds door de gangen. Om maar te zeggen hoe groot dat huis is.

‘Je hebt geluk dat je in zo’n mooi huis kan wonen,’ zei Billie.

‘In deze moderne doos?’ vroeg ik, terwijl we aan het einde van de gang door een hoog raam de tuin in keken. Een fontein spuwde trots water naar een tweede, en aan het einde van al het wintergroen in de tuin liep, alsof het allemaal nog niet mooi genoeg was, een wit konijntje het achtergelegen bos in.

‘Wordt dat een zwembad?’ vroeg Billie. Ze drukte haar lijf plat tegen het glas en probeerde om de hoek te kijken. Aan de zijkant van het huis waren werkmannen in de weer met het uitgraven van een gigantische put. De verwondering in haar adem zorgde ervoor dat het glas troebel werd en ze veegde de damp weg.

‘Ja,’ moest ik toegeven. ‘Dat wordt een zwembad.’

‘Dat is geweldig. Jij zal deze zomer samen zijn met Max en ik met... tja... vast wel met iemand, en dan kunnen we elke dag feestjes bij het zwembad houden.’

Billies ogen gleden van het bijna-zwembad naar de vuurkorf met houtblokken ernaast. In een van de houtblokken stak mijn vaders bijl.

‘En dan kunnen we ’s avonds bij het kampvuur zitten!’

‘Als ik tegen deze zomer al samen ben met Max...’ zoemde ik.

‘Natuurlijk zullen jullie tegen dan al samen zijn. Als jij nog maar even je best doet, wind je hem zo rond je vinger.’

Billie is misschien wel Miss No-Nonsense, ze is ook erg lief en betrokken, al zal ze dat nooit willen toegeven. Zo pompt ze me elke keer weer vol zelfvertrouwen voor het hele Max-project. God weet dat ik het niet aankan alleen en dat ik hulp nodig heb. En veel.

In mijn slaapkamer gekomen duwde Billie me op mijn bureaustoel, greep naar de borstel en haardroger en ging vol tegenzin aan de slag. Net op het moment dat ik, half krullende ellendekop van mezelf, half steilharige godin was, ging de bel.

‘Je vader?!’ slaakte Billie enthousiast. Haar ogen werden ree-engroot.

‘Mijn vader heeft een sleutel,’ zei ik. ‘Het is tenslotte zijn huis.’

We keken elkaar een seconde aan via de spiegel en repten ons naar de voordeur. Door het doorzichtige, glazen geval konden we al zien wat er aan de hand was: het was een pakjesbezorger. Ik opende de deur en de man duwde een kartonnen doos voor zich uit.

‘Lily-Rose?’ vroeg hij in mijn richting.

Hij vroeg naar mijn stiefzus, maar die was er niet.

‘Misschien,’ loog ik.

‘Hier tekenen,’ zei hij. Hij duwde het pakje in mijn zij. Hij hield me zijn elektronische bakje voor, en ik tekende er een roos op. Lily *Roos*, weet je wel. Hij schonk er geen aandacht aan, sloot met een klap de achterdeur van zijn busje en tufte weer weg.

‘Wat is het?’ vroeg Billie.

‘Het is een doos vol magische spullen voor Lily-Rose. Zoveel weten we zeker.’

Mijn stiefzus krijgt zowat elke dag gratis kleren en make-up van bekende merken, omdat ze er dan foto’s van neemt en die deelt met al haar volgers, iets wat Billie op de een of andere manier razend interessant vindt, zij het dan op haar eigen, aparte wijze.

‘We gaan dat pakje toch wel openen?’ vroeg Billie alsof het al beslist was.

‘Misschien mogen we dat niet doen,’ zei ik terwijl we de gang doorwandelden en ik zette het ding neer voor Lily-Roses slaapkamerdeur.

‘Komaan, Olivia,’ drong Billie aan. ‘Het is niet dat we een persoonlijke liefdesbrief gericht aan haar gaan lezen of zo.’

Ik schudde mijn hoofd.

‘Heeft ze eigenlijk een lief?’

‘Zelfs als ze die had, Billie: wie schrijft er nu nog liefdesbrieven?’

‘Wat zou erin zitten?’ vroeg Billie en ze pakte de doos op en schudde ermee.

‘Een baljurk voor vanavond? Make-up? Pumps in roze glitter? Een pruik in alle kleuren van de regenboog?’ Ik haalde mijn schouders op en Billie zette de doos verslagen weer neer.

‘Mag ik dan tenminste haar kamer eens zien?’

Ik beet op mijn onderlip, maar gooide die deur tegelijkertijd open. Het probleem was dat ik Billie die slaapkamer graag wilde laten zien, omdat ze ongelofelijk was.

De verlichting sprong automatisch aan, of wat dacht je dan?

Billies mond viel open in een toch wel vrij grote ‘O’ bij de onthulling van het magische wonderland: Lily-Roses kamer was niet alleen vijfendertig keer zo groot als de mijne (een ruwe schatting), er waren ook twee dubbele ramen die tot aan de vloer liepen waardoor ze op twee balkons kon gaan staan. Nu ja, niet tegelijkertijd natuurlijk, maar je snapte me wel.

Billies ogen gleden over de muur met roze en gouden glitterstrepen, het hemelbed-voor-twee met roze loper erboven en een levensgroot opgezet hert met een ingewikkeld gewei voor het raam. Dat beest was gewoonweg prachtig. Je wilde het meteen aaien ook al was het zo dood als een pier.

Mocht Billie een cartoonfiguurtje geweest zijn, dan sprongen er rode hartjes uit en weer in haar oogkassen. Ze schudde haar hoofd terwijl ze haar cool probeerde te behouden.

‘En jou stoppen ze hiernáást?!’ mompelde ze. ‘In dat kleine hok?! Dat was vroeger gewoon het hok van haar huisdier, dat hert daar, toen het nog leefde!’

Ik moest lachen, ook al was de hele situatie eigenlijk niet grappig.

‘Niet te doen, hè?’ zei ik. ‘En dan heb je haar hoek met al haar kleren en de kaptafel nog niet gezien.’

Billie zoefde naar binnen om de rest van Lily-Roses wonderland te aanschouwen. Ik volgde haar, maar was me er helaas de hele tijd van bewust dat we dit niet hoorden te doen.

‘Ongelofelijk,’ zei Billie. Ze ging zitten voor de filmsterrenspiegel met de witte bolletjeslampjes.

‘Hier zou ik het al iets minder erg vinden om jouw haar te moeten doen. Iéts minder erg zeg ik wel.’

Plots hoorden we een geluid in de hal. Ik herkende het meteen, het was het geluid van Lily-Roses hakken.

‘Waarom zijn jullie in mijn kamer?!’ hoorden we haar schelle stemmetje.

Ik zoefde in een flits naar haar slaapkamerdeur.

Ze had – zoals altijd – haar telefoon tegen haar oor geplakt en leek niet van plan hem te laten zakken voor de kleine bijkomstigheid die ikzelf en mijn vriendin voor haar waren.

‘Euh... euh...’ stotterde ik, terwijl ik probeerde te bedenken wat we ook alweer in haar kamer deden.

‘Er is een pakje voor je aangekomen en we wilden het op je bed achterlaten,’ stotterde ik. Billie was intussen naast me komen staan en probeerde te kijken alsof ze niet net Lily-Roses kamer uit was gestormd.

‘Het zal wel,’ stootte Lily-Rose uit, haar pastelroze geverfde haren op en neer wippend terwijl ze op haar pakje af stapte.

Het had wat weg van een suikerspin, haar haar. Het zag er perfect gestyled en overdreven zoet uit, maar tegelijkertijd wist je gewoon dat, als je je vingers erdoor zou halen ze roerloos vast zouden komen te zitten.

‘Ik zal maar niet vragen waarom de doos dan nog altijd op de grond staat, zeker?’ snauwde ze.

‘Nee, dat vraag je maar beter niet,’ zei Billie zelfverzekerd terwijl ze haar beide handen in haar aansluitende joggingbroek stak.

Lily-Rose keek nog even neerbuigend naar mijn half steile, half krullende kop, en zei hoofdschuddend: ‘Jezus, jij snapt het echt niet...’ Ze pakte haar pakje van de grond en sloeg haar slaapkamerdeur voor onze neuzen dicht.

‘Echt?’ vroeg Billie. ‘Ik ben nog volop bezig met mijn werk aan jouw kop, en ik ben verdomme trots op het resultaat. Denkt ze soms dat het gemakkelijk is om al die krullen uit jouw haar te krijgen?! Ze zijn zo hardnekkig als de pest.’

Ik sloeg mijn arm liefdevol om Billie heen terwijl ze me over het steile deel van mijn hoofd aaide.

‘Ze heeft het recht om zo te kijken,’ grapte ik. ‘Want zij is geboren met dat pastelroze haar. Dankzij haar Lily-Roze naam hoeft ze niet gewoon blond, donkerblond, bruin of peper-en-zoutkleurig door het leven te gaan, zoals wij allemaal.’

‘Echt?’ vroeg Billie. ‘Is ze zo geboren?! Nu snap ik waarom ze zich beter voelt dan de rest van de mensheid. Raar, hè, dat ik me nog zo goed voel over mezelf, met mijn doodnormale kop. Dat vindt ze vast schandalig.’

We slenterden terug naar mijn hertenhok. In plaats van weer voor de spiegel te gaan staan, kroop Billie mijn bed op.

‘We zullen het zo weten,’ zei ze, en ze diepte haar telefoon op uit haar achterzak.

Ik keek haar niet-begrijpend aan.

‘Já-á. Ze moet toch aan haar volgers denken? We zullen zo meteen wel weten wat er in die doos zit.’

Ik ging naast Billie op het bed zitten en we keken allebei naar haar scherm. Maar het duurde even... Pas na een kwartier verscheen er een foto van een lichtblauwe sweater met dikke stukken felblauw bont aan de mouwen en met een pluizig soort... slabbetje

van veren – geen idee hoe ik het anders moet noemen – boven de gigantische merknaam van de trui op de voorkant. We herkenden Lily Roses hemelbed en roze-gouden behangpapier op de achtergrond. Ze had het volgende bij de sweater geschreven:

Dit draag ik vanavond naar de #SparklingNewYearsParty! #thanks@TheBrand #loveit #wasbijnagestolen #seeyouthere! #spreadthelove #♥

Had ze het nu over ons bij die #wasbijnagestolen?!

‘Sparkling New Years Party,’ zei Billie. ‘Klinkt heel wat chiquer dan gewoon schuimparty, vind je niet? Ik heb alleen maar geschreven: “Ik kijk uit naar de #schuimparty vanavond!” Wat een boerin ben ik toch.’

Nu moet je weten dat Billie, hoe trots ze ook is op haar normaal-zijn, niets liever doet dan de berichten van Suikerspin ‘vertalen van ‘internet-’ naar ‘no-nonsensetaal’. Ik voelde deze al aankomen.

“Sparkling New Years Party” wil zeggen: *Ik ga dan wel naar een doodgewone schuimparty, maar ik ben nog altijd minder boerin dan jullie allemaal!*” vertaalde Billie.

‘Tja... Je bent zo roze als een suikerspin of je bent het niet,’ zei ik.

‘Suikerspin is een goede naam voor dat mens,’ zei Billie. ‘Ze ziet eruit als suiker maar ze gedraagt zich als een spin.’

Billie keek weer naar het beeld van Lily-Rose op haar telefoon. ‘Sorry roze schatje,’ zei ze, ‘maar ik heb het gevoel dat de naam Suikerspin zal blijven plakken.’

20.00 uur

Ik vertrek nu naar het hele schuimgebeuren, klaar om Max’ nieuwe en ineens grootste liefde te worden.

Rode lippen: check.

Hoge hakken: check.

Lange, blonde maar vooral steile haren: check!

Duim voor me.

Zaterdag 6 januari, 1.18 uur in de ochtend (!)

Ik kan niet geloven hoe scheef de avond is verlopen. Letterlijk en figuurlijk. Ik moet het je vertellen, ook al zou ik liever onder de dekens van mijn bed kruipen om er voor de eeuwigheid in verzwolgen te worden.

Ik blijf maar naar de foto staren die Billie van ons nam net voor we naar binnen gingen. Ik trek mijn blauw-wit gestreepte truitje naar beneden, in de hoop dat het zijn werk doet en mijn navel bedekt en lach breed in de lens. Billie draagt haar gewoonlijke uniform van tanktop en skinny joggingbroek, en geeft me een kus op mijn wang, haar haren in een slordig dotje op haar hoofd gedraaid.

De 4voor12 zat tjokvol mensen die half of al helemaal onder het schuim zaten. Zowat onze hele klas was er, en bij de dj-booth zag ik ook Suikerspin in haar lichtblauwe trui met veren staan, dicht bij haar vriendinnen.

Het voelde raar en glad aan, dat schuim overal rond en op onze voeten, al had ik geen tijd om daarmee bezig te zijn. Mijn ogen screenden automatisch de bar, de plek waar hij altijd mysterieus en sexy en onbereikbaar staat te wezen.

Ik verstijfde toen ik hem zag.

Hij was er.

Hij tapte bier uit een vat en er viel een lok uit zijn omhoog gestylede haren. Hij zei iets tegen het meisje dat bij hem aan de bar stond: het was Max.

De Max.

Mijn Max.

Alleen wist hij nog niet dat hij de mijne was, natuurlijk. Ik moest hem er nog van overtuigen, wat niet makkelijk zou zijn. Zowat het hele vrouwelijke en het homoseksuele gedeelte van de stad zag hem wel zitten en hij zag er weer zwaar aantrekkelijk uit in zijn blauw-wit gestreepte T-shirt.

Hij droeg een blauw-wit gestreept shirt, net als ik. Dat kon niet anders dan een teken zijn.

‘Ga jij bestellen voor ons?’ vroeg Billie.

‘Alleen als jij meegaat,’ zei ik en ik haalde diep adem. ‘Wat wil jij drinken?’

We stapten naar de bar en Max wandelde onze richting uit.

‘Dag dames, alles goed met jullie?’

‘Euh... ja...’ zei ik. ‘En met jou?’

‘Iets drinken?’ vroeg hij en die indringende blauwe ogen van hem gleden van Billie naar mij en terug.

Hmmm. Van dichtbij was hij nog knapper dan in mijn fantasieën. Zijn lippen waren zo vol en hij lachte zijn witte tanden naar me bloot en hoe hij met dat lichaam naar ons toe kwam hangen, ik kon hem bijna...

‘Doe mij maar een biertje,’ zei Billie en ze porde me in de zij.

‘ZEG. IETS. OLIVIA,’ siste ze zonder haar hoofd in mijn richting te draaien.

‘We hebben hetzelfde T-shirt aan,’ zei ik en ik staarde als een gehypnotiseerde in Max’ ogen.

Hij boorde zijn ogen weer in de mijne en fluisterde: ‘Wel... dat kan niet anders dan betekenen dat we tweelingzielen zijn.’

Ik moest lachen. Man, hij begreep het helemaal.

Billie schudde met haar hoofd toen we met onze biertjes weg liepen.

‘En nu?’ vroeg ze. ‘Wat ga je nu doen?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘En nu wacht ik af...’

‘Oké,’ zei Billie. ‘Ik zie je straks wel weer,’ en weg was ze.

Ik bleef op een plek staan waar ik Max kon zien. Ik vond het niet erg om even alleen te staan, want ik denk dat je meer kans maakt dat hij je aanspreekt als je alleen bent. Als je de hele tijd aan je vriendinnen plakt, dan lukt dat moeilijker, dat weet iedereen.

Alleen moest Max natuurlijk wel wérken. Hm...

Iedereen om me heen had plezier als de beesten. Nu ja, niet iedereen. Suikerspin en haar vriendinnen stonden te poseren voor groepsfoto's waarbij ze breed in de lens lachten terwijl ze schuim over elkaar uitsmeerden, maar nadat ze, een stuk of honderd pogingen later, eindelijk een foto hadden waar ze allemaal mee konden leven, gingen ze weer allemaal apart naar het scherm van hun telefoon staren.

Ik moest erom lachen en wou dat Billie het kon zien. Alleen had ik haar een tijdje geleden al naar buiten zien gaan met een of andere gast, terwijl ze van ver naar me knipoogde.

Lily-Rose was niet de enige die een pakketje had gekregen van @TheBrand zag ik. Twee van haar vriendinnen droegen dezelfde trui, maar dan in de kleuren groen en paars en met het bont en de veren op andere plaatsen. Ja, kijk, als de internetmeisjes het dragen, dan is het beslist: een vogeltrui, hoe lelijk ook, is de nieuwe trend.

Eén meisje uit de groep, het meisje met de paarse vogeltrui, zag dat ik naar hen aan het kijken was en zwaaide naar me. Ik zwaaide terug, ook al kende ik haar niet, en ze ging opnieuw op de muziek bewegen. Ze danste op alle mogelijke nummers en ging daarbij zo'n vier keer onderuit in het schuim. Haar vriendinnen trokken haar elke keer weer recht, maar ze duwden haar net zo graag weer onder. Dat heb je dan met die internetmeisjes: ze hemelen elkaar op, maar ze trekken elkaar stiekem even graag weer naar beneden.

Ikzelf, mijn steile haren en roodgestifte lippen deden al die tijd de grootste moeite om droog te blijven, wat niet makkelijk was

met al die enthousiaste jongens die in de richting van de dansvloer schaatsen, vastberaden om iedereen mee de witte afgrond in te trekken.

Jongens hebben het maar gemakkelijk bedacht ik, zonder hoge hakken aan hun voeten en zwaar geföhnde haren die ze met hun leven moeten bewaken. Al vermoed ik tegelijkertijd dat Max' omhoog gestylede haren ook niet uit zichzelf zo mooi rechtop blijven staan.

Ik ging weer rondkijken in de hoop Billie te zien. Ze was intussen al zo lang weg dat ik me zorgen begon te maken. Net op het moment dat ik besloot om haar te gaan zoeken, zag ik dat Max zijn handdoek over de schouder van een collega legde en in de richting van de dansvloer stapte. Zijn shift zat erop!

Nu zou het gaan gebeuren: onze tweelingzielen zouden onweerstaanbaar naar elkaar toe gezogen worden.

Nu... nu... nu.

Hij liep mijn richting uit... Ik glimlachte naar hem... hij ook naar mij... en toen liep een lichaam-onder-het-witte-schuim me zowat omver. Mijn benen begonnen ongewild alle kanten uit te schaatsen en ik probeerde me recht te houden, maar het was hopeeloos. Het volgende wat ik zag waren mijn handen die over de grijs gespikkelde tegels (ik zag ze echt wel van heel dichtbij) schoven en het schuim bedekte me tot op het punt dat ik voor iedereen onzichtbaar werd.

Er liep iemand over me heen, waar ik van schrok, en toen nog iemand, en na een tijdje hoorde ik een gedempte stem boven mijn hoofd.

'Olivia...?! OLIVIAAAA...?!'

Ik stak een hand uit het schuim en iemand trok me overeind.

Het was Billie.

'Olivia Jacobs!' zei ze kwaad.

Zij was kwaad!

'Je háár! Jezus! Het is helemaal nat... en je krullen komen terug!'

Ze trok een vies gezicht terwijl ze het schuim van mijn hoofd klopte.

‘Heb ik hiervoor een halve dag aan jou zitten werken?!’

Ik keek haar verslagen aan. Waar was mijn Venus-rijst-op-uit-het-schuim-als-een-echte-vrouwgevoel? Ik voelde me hoogstens een verzopen landrat.

‘Ik heb je nog gezegd dat hoge hakken geen goed idee zijn op een schuimparty... O nee, dit wil je niet zien,’ zei Billie ineens en ze legde haar handen op mijn ogen.

Ik wrikte me los en keek in paniek om me heen. Het schuim vloog van mijn haren in onze beider ogen.

‘Wát wilde ik niet zien?! Wát?!’

En daar, vlak voor de dj-booth, zag ik wat ik inderdaad nooit ofte nimmer wilde zien: Max stond hevig te kussen met het internetmeisje met de paarse vogeltrui. Ik zag nog net hoe hij zijn handen rond haar middel legde en ze kusten alsof ze nooit nog iets anders wilden doen.

En mijn hart verwelkte tot een hoopje ongedefinieerde ellende, een beetje zoals mijn haar.

2.45 uur in de ochtend, nog altijd wakker

Alles is mislukt. Mijn haar is plat, maar op de verkeerde manier want door het schuim. Paarse Vogeltrui is met alles gaan lopen. Haat haar vurig, ook al was ze vriendelijk tegen me.

Moet slapen nu, maar grrr....

Zou Suikerspin al thuis zijn?

Volgens Suikerspins laatste en zwaar gefilterde foto waren ze drieëndertig minuten geleden allemaal nog op het feest. Ik zou op de deur van haar kamer kunnen gaan kloppen om het te checken

natuurlijk, maar wie doet dat nog als je elkaar ook gewoon een bericht kunt sturen?

Toen ik net thuiskwam wilde ik ongezien naar binnen glippen, want ik had iets te veel gedronken en was al achtenveertig volle minuten te laat, maar ineens sprongen al die lichten overal aan, als waren het zoeklampen van de politie. En natuurlijk wist ik ook de code van het alarm niet meer waardoor dat ding loeihard afging. Eigenlijk kon ik ineens niet meer op die piepkleine kaboutercijfertjes drukken, zo allemaal veel te dicht bij elkaar. Ik zweer het, het leek wel alsof die cijfertjes ineens allemaal superdicht tegen elkaar waren gaan schurken om me te pesten... of misschien om warm te blijven in deze barre wintertijden?

Grrrr! Ik haat dit moderne huis.

Mijn vader stond als de bliksem in de hal de slaap uit zijn gezicht te wrijven, maar eerlijk: als ik een inbreker was geweest, had ik hem zo neergelegd. Hij zag er niet bepaald schrikwekkend uit, met zijn brave schooljongenskapsel en flanellen ruitjespyjama.

‘Olivia?’ vroeg hij bezorgd toen hij mijn doorweekte zelf zag. ‘Wat is er gebeurd? Ben je in het kanaal gereden?!’

‘Nee, nee,’ mompelde ik. ‘Het was schuimparty in de 4voor12.’ Ja kijk, soms moet ik wel eens iets tegen hem zeggen.

‘O,’ zei hij, en hij lachte even. ‘Die herinner ik me nog.’ Hij zei niets over mijn te laat zijn en ik was bijna opgelucht, tot hij zich ineens weer naar me omdraaide.

‘Olivia, blijf je zondagavond wel thuis? Je stiefmoeder wil een diner klaarmaken om het nieuwe jaar samen te beginnen en om onze cadeaus aan elkaar te geven. Je weet wel, de namen die we voor kerst al hadden getrokken?’

Jezus, de avond was nog niet erg genoeg geëindigd.

Ik knikte, waarop hij weer naar zijn kamer wandelde.

Ik dacht dus dat ik tijdens de voorbije feestdagen ingenieus aan alle familiale verplichtingen bij mijn vader was ontsnapt (‘Nee, ik kan dan toch geen kerstcadeautjes uitwisselen en al die din-

gen, want ik ga naar mijn grootmoeder.’), maar mijn vader had het gewoon verplaatst, alle kerst- en nieuwjaarsgezelligheden. We moesten en zouden dus een cadeautje kopen voor de namen die we in december hadden getrokken, ook al was het januari.

3.01 uur

Oké, ik moet nu echt wel gaan zzzzlapen. Al overweeg ik om in het bed van Suikerspin te gaan liggen met een bijl tussen mijn handen geklemd, doodstil wachtend tot ze thuiskomt. (Bij gebrek aan een adres van Paarse Vogeltrui).

Verdomme. Alles is verpest.

Waarom? Waarom moeten meisjes in paarse (of groene, of blauwe) vogeltruien bestaan?!

*Zaterdag 6 januari, 17.08 uur,
terug in de barre realiteit*

Mijn stiefmoeder heeft me geroepen: ik moet voor haar even naar de buurtwinkel fietsen. Waarschijnlijk heeft ze dringend een Boze Stiefmoedercape nodig. Dat zou in elk geval perfect passen bij haar zwarte sluike haren en haar strenge bril. Of was het de kwaadaardige Koningin van Sneeuwwitje die zo'n zwarte cape droeg? Ach, ik ben te oud om dat allemaal nog te kennen, die sprookjes. En trouwens, sprookjes bestaan niet, dat is deze nacht wel bewezen.

Waarom moet ik eigenlijk naar de buurtwinkel fietsen, en niet haar dochter Suikerspin? Soms denk ik dat mijn stiefmoeder me dingen vraagt enkel en alleen om me mijn kamer uit te krijgen.

20.11 uur

Ein-de-lijk is iedereen de deur uit, zaterdagavond zijnde en zo.

Net stonden ze hier alle drie nog, piekfijn uitgedost voor een of ander showbizzgebeuren: mijn pa in lichtblauw kostuum, mijn stiefmoeder in een zwarte avondjurk met kant op haar boezem en Lily-Rose gewikkeld in een en al witte tule, de perfecte outfit voor een Suikerspin. Ik keek haar met dichtgeknepen, vlammeende ogen aan, al was ik natuurlijk jaloers vanwege van Max en vroeg ik me af of Suikerspins vriendin nu samen was met *mijn lief*.

‘Ga je echt niet mee, Olijfje?’ vroeg mijn pa.

Ik haat het wanneer hij mij Olijfje noemt, alleen mijn moeder en Billie mogen dat.

‘Nope,’ zei ik.

Ik schoof wat dieper in de sofa en begroef mijn kop in dit dagboek om te doen alsof ik aan het schrijven was. Het contrast van mijn badstoffen pyjama met hun avondkledij kon niet groter zijn.

‘Wat doe je daar?’ vroeg mijn stiefmoeder.

‘Niets,’ zei ik en ik keek op en zag nog net hoe zij en mijn vader zuchtend naar elkaar keken.

‘Oké dan,’ zei mijn vader. ‘Bel me gerust als er iets is. En... euh... veel plezier. Ga je gewoon thuisblijven?’

‘Yep,’ zei ik zonder nog op te kijken. Alsof een awardshow zo interessant is om naartoe te gaan. Iedereen weet toch dat de showbizzwereld volledig is opgetrokken uit nepfiguren, en precies daarom past mijn pa er zo goed in. Hoe dan ook: mij zal hij er niet in meesleuren, in die nepwereld.

Een soort ontspanning viel over me heen zodra ik de voordeur achter hen hoorde dichtvallen.

Eindelijk.

Vrijheid!

Een woonkamer – een heel huis! – voor mij alleen.

Alleen kan ik beter niet omkijken naar de donkere tuin en het nog donkerdere bos achter mij, want dan sta ik doodsangsten uit. Het is hier net het decor van een griezelfilm. Door de glazen wanden kan iedere creep buiten me hier gewoon zien zitten in mijn badstoffen pyjamaatje. Niet dat een badstoffen pyjamaatje meteen uitnodigt om me aan te randen, maar toch... Die bijl die buiten in de tuin ligt, dat is er gewoon om vragen.

O, god.

20.48 uur

Hmmm... witte wijn.

Het grote voordeel van mijn stiefmoeder is dat ze altijd een fles wijn open heeft, en ja... moet toegeven dat ze best een goede smaak heeft. Op wijnvlak dan, niet op het vlak van mannen.

Ik heb de sofa intussen van het grote glazen raam weg gedraaid. Oké, ik zou op de knopjes kunnen gaan drukken om de tuinverlichting aan te zetten of om de jaloezieën naar beneden te halen, maar ik heb geen idee welk knopje wat precies doet. Ik ben er zeker van dat ik het alarm weer laat afgaan of de garagedeur wagenwijd openzet, en dan zit ik nog meer in de problemen. Ik kan mogelijke bijlmoordenaars net zo goed een uitnodiging versierd met glitter sturen.

Godver.

Ik besef ineens dat ik – in fietstijd – zo'n dik kwartier van de stad ben en helemaal alleen in een doorzichtige, glazen doos zit omgeven door een akelig bos.

Ik ben duidelijk geen natuurmens. Geef mij maar de stad, waar ik alles en iedereen ken, niet dit deel op zo'n kwartier fietstijd erbuiten in het hol van Pluto.

* Zen, zen... *

Ik ga gewoon verder schrijven. Even wijn drinken. Je moet jezelf altijd verzorgen, ook al zit je dan in de Grote Liefdesmisère. Vooral dan, eigenlijk.

23.22 uur

Wat doe ik verkeerd?!

Wat heeft dat meisje dat ik niet heb, naast een gesponsorde vogeltrui van meer dan tweehonderd euro? Ik vraag me af of die kus betekent dat ze nu samen is met Max.

Jezus, ik moet iets doen. Maar wat?

Ik checkte net de profielen van Max en Paarse Vogeltrui maar zag niets verdacht. Max is niet bepaald goed in de passie van Suikerspin en haar vriendinnen. Het laatste wat hij van zichzelf vrijgaf is een foto, drie weken geleden genomen, van hemzelf met zijn vingers hangend aan een basketbalring met een euforische winnaarsblik op het gezicht en met een emoji van een medaille erbij. Er staan zowat alleen beelden van basketbaltoestanden op, soms met een medaille, andere keren met een traan erbij.

23.42 uur

Suikerspin postte net nog een foto van zichzelf in haar witte baljurk vanaf de rode loper.

#ssspannend #wordtheteenwin? #DeTv-Awards #fingerscrossed!

En daarbij een emoji van een beker.